

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 3 października 2014 r. Sąd Rejonowy dla Łodzi – Śródmieścia w Łodzi – po rozpoznaniu sprawy z powództwa (...) Spółki Akcyjnej w W. przeciwko M. Z. o zapłatę – zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 2.645,04 zł z ustawowymi odsetkami od kwoty 2.622,62 zł od dnia 6 listopada 2013 r. do dnia zapłaty oraz kwotę 651,00 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sąd I instancji ustalił, że między stronami w dniu 4 kwietnia 2012 r. doszło do zawarcia umowy kredytu w ramach rachunku bankowego. Z umowy tej wynika wymagalne roszczenie w zakresie zapłaty: kwoty 2.453,37 zł jako należności głównej, kwoty 105,27 zł jako odsetek umownych od kapitału za okres od dnia 18 marca 2013 r. do dnia 12 września 2013 r., kwoty 63,98 zł jako odsetek karnych za okres od dnia 13 września 2013 r. do dnia 12 października 2013 r. i kwoty 22,42 zł jako skapitalizowanych odsetek za okres od dnia 13 października 2013 r. do dnia 5 listopada 2013 r. W toku postępowania ustalono również, że M. Z. w okresie od 15 listopada 2011 r. do marca 2013 r. cierpiał na zaburzenia psychiczne mające postać zaburzeń depresyjnych, ale nie był w związku z tym hospitalizowany.

Sąd meriti uznał, że wniesione powództwo jest zasadne i powinno zostać uwzględnione w całości, zważywszy, że strony łączyła umowa kredytu konsumenckiego uregulowana przepisami ustawy z dnia 29 lipca 2001 r. o kredycie konsumenckim (Dz. U. Nr 100 z 2001 r., poz. 1081 ze zm.), zaś pozwany nie kwestionował faktu zawarcia umowy ani wysokości wynikających z niej zobowiązań. Sąd dokonał natomiast oceny w świetle art. 82 k.c. podnoszonego przez M. Z. zarzutu nieważności umowy kredytowej w związku z jego chorobą psychiczną. Z przytoczonego przepisu wynika, że umowa taka byłaby bezwzględnie nieważna, gdyby kredytobiorca złożył oświadczenie woli w stanie wyłączającym świadome albo swobodne podjęcie decyzji lub wyrażenie woli, jednak do wykazania tej okoliczności, stosownie do art. 6 k.c., zobowiązany jest pozwany, który zamierza wywodzić z niej skutki prawne. Sąd zauważył, że M. Z. złożył do akt dokumentację lekarską świadczącą o leczeniu się w związku z zaburzeniami depresyjnymi, jednak fakt choroby psychicznej nie jest równoznaczny ze spełnieniem przesłanki zawartej w hipotezie art. 82 k.c. Ponieważ nie każda tego rodzaju choroba wyłącza swobodne i świadome podjęcie edycji i wyrażenie woli, dla stwierdzenia, czy tego rodzaju sytuacja zachodzi w okolicznościach rozpoznawanej sprawy, konieczne są wiadomości specjalne z zakresu psychiatrii. Pozwany jednakże nie zgłosił wniosku o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego dysponującego taką wiedzą, wobec czego uznać należy, że nie wywiązał się ze swoich obowiązków dowodowych i nie wykazał faktów, z których wynikać mogłaby nieważność zawartej przez niego umowy; z kolei Sąd nie dostrzegł podstaw do działania w tym zakresie z urzędu. O kosztach procesu orzeczono na podstawie art. 98 k.p.c.

Apelację od tego wyroku złożył pozwany, zaskarżając go w całości, zarzucając błąd w ustaleniach faktycznych i wnosząc o zmianę orzeczenia poprzez oddalenie powództwa w zakresie kwot składających się na oprocentowanie kredytu, rozłożenie zasądzonej należności na 6 równych rat i nieobciążanie go kosztami postępowania. Skarżący wywodził, że wskutek swojej choroby nie pamięta faktu podpisania umowy kredytowej, a ponadto jego sytuacja majątkowa jest zła i nie pozwala mu na jednorazową spłatę należności.

W odpowiedzi na apelację powód wniósł o jej oddalenie i zasądzenie od skarżącego na jego rzecz zwrotu kosztów postępowania odwoławczego według norm przepisanych.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja nie jest zasadna, a w konsekwencji musi zostać oddalona.

Sąd Rejonowy poczynił prawidłowe ustalenia faktyczne w oparciu o zebrany materiał dowodowy i nie ma przeszkód, aby ustalenia te Sąd odwoławczy mógł przyjąć za własne; nie ma też większych zastrzeżeń do sposobu zastosowania w sprawie przepisów prawa materialnego, choć Sąd Rejonowy winien był odwołać się raczej do przepisów obowiązującej w chwili zawarcia umowy stron ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o kredycie konsumenckim (t.j. Dz. U. z 2014 r., poz. 1497 ze zm.), nie zaś do uchylonej wcześniej ustawy z dnia 29 lipca 2001 r. o kredycie konsumenckim (Dz. U. Nr 100 z

2001 r., poz. 1081 ze zm.). W toku postępowania nie doszło – jak słusznie zauważył Sąd meriti – do sporu co do faktu zawarcia umowy między stronami i wysokości zobowiązań obciążających pozwanego. Skarżący powołał tylko jeden zarzut – że złożył oświadczenie woli o zawarciu umowy kredytowej w stanie wyłączającym swobodne albo świadome podjęcie decyzji i wyrażenie woli. Zgodzić się jednak należy ze stanowiskiem Sądu I instancji, że fakt powoływany przez M. Z. nie został należycie udowodniony. Bezsprzecznie pozwany cierpiał w tamtym okresie na chorobę psychiczną – co wynika ze złożonej przez niego dokumentacji – jednak okoliczności tej nie można uznać za równoznaczną z zaistnieniem stanu wyłączającego swobodne albo świadome podjęcie decyzji i wyrażenie woli, nie każde bowiem schorzenie tego rodzaju wywołuje skutki objęte hipotezą art. 82 k.c. Rację ma Sąd Rejonowy, zauważając, że dla wykazania, czy dolegliwości pozwanego miały taki właśnie skutek, nieodzowne byłoby skorzystanie z wiadomości specjalnych lekarza psychiatry, jednak M. Z. nie złożył wniosku o dopuszczenie dowodu z opinii takiego biegłego; nie uczynił tego również przy okazji składania apelacji. Obowiązek wykazania określonej okoliczności spoczywa na tej stronie, która z niej wywodzi skutki prawne (art. 6 k.c.) i w rozpoznawanej sprawie w istocie nie było powodu, aby Sąd wyręczał w tym pozwanego, dopuszczając ten dowód z urzędu. Oświadczenia skarżącego – zarówno składane przed Sądem I instancji, jak i zawarte w apelacji – pozostają tym samym gołosłowne, a fakt zawarcia umowy kredytowej w stanie wyłączającym swobodne albo świadome podjęcie decyzji i wyrażenie woli pozostał nieudowodniony. W rezultacie umowę stron należy uznać za ważną, a wynikające z niej zobowiązania M. Z. za istniejące; tym samym objęte pozwem roszczenia powoda są zasadne.

Nie ma podstaw także do rozłożenia zasądzonej należności na raty ani też do odstąpienia od zasady obciążenia strony przegrywającej proces obowiązkiem zwrotu kosztów poniesionych przez jej przeciwnika. Art. 320 k.p.c. i art. 102 k.p.c. stwierdzają, że Sąd może podjąć takie decyzje w szczególnie uzasadnionych wypadkach. Skarżący popiera swoje wnioski, powołując się na swoją trudną sytuację materialną, zauważyć należy jednak, że także i w tym wypadku nawet nie uprawdopodobnił tych okoliczności, nie wspominając nawet o wykazaniu ich jakkolwiek dokumentacją. Wskutek niewywiązania się przez skarżącego po raz kolejny z obowiązków dowodowych Sąd nie ma możliwości dokonania oceny zaistnienia przesłanek z art. 320 k.p.c. i art. 102 k.p.c. pod kątem możliwości uwzględnienia złożonych wniosków.

Wobec bezzasadności apelacji musi zostać ona oddalona, a podstawą prawną takiej decyzji Sądu odwoławczego jest art. 385 k.p.c.

Wynikająca z art. 98 k.p.c. zasada odpowiedzialności za wynik procesu nakłada na skarżącego obowiązek zwrotu na rzecz przeciwnika procesowego kosztów zastępstwa procesowego poniesionych przed Sądem Okręgowym. Koszty te wynoszą 300,00 zł, a obliczone zostały na podstawie § 13 ust. 1 pkt. 1 w związku z § 6 pkt. 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (t.j. Dz. U. z 2013 r., poz. 461).

Jednocześnie Sąd II instancji zwraca uwagę na fakt, że Sąd Rejonowy nie dostrzegł, iż w toku postępowania (w dniu 22 listopada 2013 r.) doszło do zmiany firmy powoda na (...) Spółka Akcyjna w W.”, co wynika wprost ze złożonego do akt sprawy odpisu z KRS. Skutkowało to oczywistą omyłką przy redagowaniu sentencji orzeczenia, co niniejszym Sąd odwoławczy koryguje, korzystając z uprawnienia przewidzianego w art. 350 § 3 k.p.c.